

muistutti, että juuri näin oli menettänyt Rudyard Kipling, joka sanoi ”kantavansa valkoisen miehen taakkaa”. Se oli jonkinlaisen ylemmyyden ylläpitoa, paremmuutta. Kirjallaan tohtorimme ovat ottaneet kan-

taakseen ”valkoisen naisen taakkansa”. Suomalainen sosiologia on siinä vain sietämättömästi keventynyt.

SEPPO HELMINEN

SOILE VEIJOLA & EEVA JOKINEN
VOIKO NAISTA RAKASTAA?
AVION JA ERON KARUSELLI
JUVA: WSOY, 2001

”MEISTÄ ON TULLUT SUKUPOLVI, JOLLA EI OLE SYVYYTTÄ”

Psykoterapeutti Tommy Hellsten toivoo, että hänen kirjansa toimisi lukijan sisäisen dialogin palveluksessa. ”On muistettava ihmisen sielun hitaus”, Hellsten kirjoittaa.

Kiireen yhteiskuntamme yliarvostaa tietoa ja järkeä. Hellsten näkee järjen merkityksen seuraavasti:

”Järkeä ei ole väline, jolla ratkaistaan elämän suuria kysymyksiä. Järkeä on ruuanhankintaväline. Todella suurten kysymysten edessä järjen tulee vaieta ja asettua hienovaraisesti taka-alalle.”

Hellsten kirjoittaa paradokseista, koska elämän syvät viisaudet ja totuudet ovat usein paradoksaalisia.

”Kun elämässä jokin totuus pukeutuu paradoksiin, se luo näennäisen ristiriidan, mahdottomuuden. Näin elämä osoittaa, että totuus ei ole hallittavissa. Totuus liikkuu omaehtoisesti, eikä se kavahda järjen närkästymistä.”

Hellsten kirjoittaa omasta ja potilaidensa kokemuksesta käsin: kirjaa lukiessa tulee tunne, että Hellsten seisoo sisäisellä kalliopohjalla. Hän tietää ja tuntee, mistä kirjoittaa.

”Olemme kadottaneet yhteyden siihen elämänviisauteen, joka liittyy syvään elämään. Meistä on tullut

sukupolvi, jolla ei ole syvyyttä”, Hellsten sanoo.

Aivan olennainen ongelma, josta Hellsten kirjoittaa, on kysymys heikkoudesta ja vahvuudesta.

”Emme näe heikkoudessa mitään arvokasta, ja siksi olemme rakentaneet kulttuurin, joka pyrkii vahvuuteen ja joka ei pelkäästiään kiellä heikkoutta vaan jopa halveksii sitä.”

Suurin osa ihmisistä meidän länsimaissa kulttuurissamme kuluttaa suunnattomasti energiaa antaakseen toisille hyvän vaikutelman itsestään.

”Ihminen rakentaa itsestään eräänlaisen positiivisen representaation, josta kaikki häiritsevä särnäisyys, kömpelyys, avuttomuus, työttömyys ja heikkous on karsittu pois. Hintaa, jonka hän tästä maksaa, on yksinäisyys.”

Depressio on jatkuvasti kasvava kansansairaus.

Hellstenin esittämän paradoksin mukaan vahvuus löytyy heikkoudesta.

”Nöyryys on vahvuutta, joka ei kiellä heikkoutta. Nöyrä ihminen on todellinen ihminen, joka on tutustunut itseensä riittävän syvällisesti löytääkseen voimattomuutensa.”

Hellstenin viimekätinen voiman-

lähde on kristinuskko. Ikävä kyllä tässä kohdin hänen muuten niin avoimissa teksteissään tulee vastaan tunne rajoittuneisuudesta. Hellsten ei anna tilaa muille uskonnoille tai uskonnottomuudelle.

Hellstenin ihmiskuva on kuitenkin vapauttavan tilaa luova.

”Jokaisella on sisällään paljon sellaista, mikä ei ole saanut syntyä ja tulla todeksi. Syntyessään omaksi itsekseen ihminen käy kohti tätä tuntematonta.”

Ihminen todellistuu rakastavassa yhteydessä.

”Rakkautta kielelle on tunnustomaista, että sen avulla välittyy toisen ainutlaatuisuuden syvä kunnioitus, täydellisen vapauden suominen toiselle, toisen hyvän tahtominen. Sen kielen avulla annetaan toiselle näitä asioita, mutta sen kielen avulla toiselta otetaan myös vastaan näitä asioita.”

TUULA-MARIA AHONEN

TOMMY HELLSTEN
ELÄMÄN PARADOKSIT
KIRJAPAJA 2001
157 s.